

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/305/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6112223326
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ferdinand Zimmermann
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2014:6112223326.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ferdinanda Zimmermanna a sudcov JUDr. Márie Rišiaňovej a JUDr. Danice Kočíčkovej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, v konaní zast.: Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, proti odporcovi: Slovenská republika, Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa zo dňa 19. 12. 2013 proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 9C/237/2012-105 zo dňa 13. 11. 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd návrh navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva navrhovateľa na zákonného sudcu a na nestranný súd zamietol.

Návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal od odporcu zaplataenia majetkovej škody a náhrady nemajetkovej ujmy z dôvodu nesprávneho úradného postupu, zamietol.

Náhrada trov konania odporcovi priznaná nebola.

V dôvodoch svojho rozhodnutia procesný súd uviedol: „Navrhovateľ sa svojím návrhom domáhal od odporcu zaplataenia majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu nesprávneho úradného postupu v exekučných konaniach Okresného súdu Banská Bystrica.

Súd spojil postupom podľa § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania na spoločné konanie vecí vedené na tunajšom súde pod sp. zn. 9C/237/2012, 9C/251/2012, 9C/262/2012, 9C/264/2012, 9C/266/2012, 9C/267/2012, 9C/268/2012, 9C/269/2012, 9C/271/2012, 9C/273/2012, 9C/274/2012, 9C/277/2012, 9C/278/2012.

Odporca žiadal návrh zamietnuť.

Súd vykonal dokazovanie písomnými vyjadreniami účastníkov, jednotlivými exekučnými spismi tunajšieho súdu a zistil tento skutkový stav:

Podľa tvrdenia navrhovateľa tento vykonáva podnikateľskú činnosť v oblasti poskytovania krátkodobých úverov. V zmysle ustanovenia § 38 a nasledujúcich zákona č. 233/1995 Z. z. (Exekučného poriadku)

požiadal súdneho exekútora o vykonanie exekúcie pre svoje pohľadávky vzniknuté neplnením záväzkov vyplývajúcich zo zmlúv o úvere.

Z dôvodov nesprávneho úradného postupu požadoval od odporcu náhradu majetkovej škody ako aj nemajetkovej ujmy, ktorý nárok si uplatnil aj písomnou žiadosťou adresovanou odporcovi podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.

Navrhovateľ podal súdnemu exekútorovi návrhy na vykonanie exekúcie na základe exekučných titulov - rozsudkov Stáleho rozhodcovského súdu. Exekútor následne podal žiadosti o udelenie poverení na vykonanie exekúcií, o ktorých mal exekučný súd rozhodnúť v lehote 15 dní ustanovenej v § 44 ods. 2 EP. Mal za to, že výnimka z 15-dňovej lehoty na udelenie poverenia v citovanom ustanovení platnom od 01. 06. 2010 do 31. 05. 2011 a od 01. 06. 2011 sa v prípade rozhodcovských rozsudkov ako exekučných titulov nemala uplatňovať (lebo nešlo o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ EP). Zákon č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní neobsahuje slovné spojenie rozhodcovská komisia, ale spojenie rozhodcovský súd. Podľa odbornej literatúry sa vykonateľným rozhodnutím rozhodcovskej komisie, resp. zmierom ňou schváleným, rozumelo rozhodnutie v pracovných sporoch vydané rozhodcovskými komisiami v rozhodcovskom konaní podľa § 207 Zákonníka práce a vyhlášky č. 42/1975 Zb. Exekučným titulom teda nebolo rozhodnutie rozhodcovskej komisie, preto neprichádzala do úvahy ani výnimka uvedená v ust. § 44 ods. 2 EP, že 15-dňová lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ EP.

V konaniach v období platnosti ustanovenia § 44 ods. 2 EP od 01. 02. 2002 do 31. 05. 2010 mal súd zákonnú povinnosť rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelení poverenia na vykonanie exekúcie v lehote 15 dní od doručenia tejto žiadosti bez ohľadu na to, či exekučným titulom bolo rozhodnutie všeobecného súdu alebo rozhodcovského súdu alebo napr. notárska zápisnica.

V daných sporoch exekučný súd nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote, ale zamietol žiadosti o udelenie poverenia, a to po tejto lehote, pričom veci ním prejednávané nevykazovali prvky nadmernej právnej zložitosti, ani si nevyžadovali spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá mala podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu.

Zamietnutím žiadosti exekútora o udelenie poverenia konal exekučný súd spôsobom odporujúcim zákonu vykonaním procedúry preskúmania bez splnenia zákonných podmienok, keď súd bez ďalších legálnych predpokladov založil svoju právomoc, čím sa dostal do pozície orgánu vykonávajúceho komplexné preskúmanie exekučného titulu metódou, ktorá mu v rámci zverenej právomoci neprináležala a tak porušil základnú zásadu právneho štátu - zásadu legality. Exekučný súd konal tak, že sám rozhodol vo veci uznesením, ktorým odmietol vydať poverenie na vykonanie exekúcie, ale s účinkami pre účastníkov exekučného konania spočívajúcimi v zániku vykonania práva. Táto právomoc by mu prináležala len vtedy, ak by si ju odvodzoval od ustanovenia § 40 a nasledujúcich zákona 244/2002 Z. z. Exekučný súd však nekoná v zmysle § 40 a nasledujúcich citovaného zákona, t. j. nekoná o zrušení tuzemského rozsudku. Ak nedôjde ku včasnemu splneniu formálnych a materiálnych podmienok obsiahnutých v ustanovení § 40, zanikne právomoc všeobecného súdu meritórne rozhodovať o veci. Tým, že exekučný súd nelegálnym postupom vykonal opätovné posúdenie práva žalobcu bez splnenia zákonných podmienok, keď stanovil, že exekučný titul - rozsudok rozhodcovského súdu je materiálne nevykonateľný a pri tom nebolo možné zo strany žalobcu iniciovať občianske súdne konanie a požadovať súdnu ochranu práva na zaplatenie istiny s príslušenstvom, nakoľko existovala prekážka veci právoplatne rozhodnutej, konal nelegálne.

Z dôvodov uvedeného nesprávneho úradného postupu požadoval od odporcu náhradu majetkovej škody ako aj nemajetkovej ujmy, ktorý nárok si uplatnil aj písomnou žiadosťou v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. Odporca na žiadosť nereagoval.

Majetková škoda predstavuje náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného zmluvou o úvere.

Požadoval aj náhradu nemajetkovej ujmy, keď konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Tento bol následkom nesústrednej činnosti súdu takej intenzity, ktorá má za následok zmarenie

nútenej vymožitelnosti majetkového práva žalobcu. Došlo tým ku zmareniu legitímneho očakávania navrhovateľa, že dôjde zákonným postupom súdu ku vymoženiu jeho pohľadávky. Navrhovateľ, keby bol exekučný súd rozhodol v zákonnej lehote včas, mohol efektívne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich ku zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožitelnosti jeho pohľadávky a jej príslušenstva, pretože by vedel, že žiadosť o udelenie poverenia bude zamietnutá. Neexistuje zároveň účinný vnútroštátny prostriedok nápravy spôsobilý reštituovať vzniknutú situáciu. Poukázal tiež na pocit frustrácie úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo u členov riadiacich orgánov spoločnosti navrhovateľa ako aj u jej majiteľov. Táto situácia mala vplyv aj na zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu a vytvorených plánov. Tiež spôsobil stratu zisku z realizovaného obchodu. Výšku primeranej náhrady nemajetkovej ujmy požadoval v rozsahu 20 % z uplatňovanej istiny s príslušenstvom.

Navrhovateľ ďalej vzniesol námietku predpojatosti okresného súdu vzhľadom k tomu, že vecne aj miestne príslušným vo veci konať je súd, ktorý svojim konaním vyvolal skutočnosť zakladajúcu práva uplatňované touto žalobou.

Odporca žiadal návrh zamietnuť. Poukázal na zmätočnosť návrhu, v ktorom nie sú uvedené spisové značky príslušných exekučných konaní. Ďalej uviedol, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prieťahy v konaní súdu. Takúto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR. Zo znenia ustanovenia § 15 a § 16 zákona 514/2003 Z. z. vyplýva, že poškodený sa práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci môže domáhať na súde až po uplynutí 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Návrh na súd však žalobca podal ešte pred uplynutím tejto lehoty, keď v prvej žiadosti o predbežné prerokovanie nároku boli mu doručené dňa 23. 04. 2012. Navrhovateľ neposkytol súčinnosť pri prejednaní jeho návrhu na predbežné prerokovanie nároku, keď nereagoval na výzvu na doplnenie týchto žiadostí. Z týchto dôvodov nárok navrhovateľa odporca nepovažoval za predbežne prerokovaný.

Ku samotnému nároku na náhradu škody uviedol, že predpokladá preukázanie nesprávneho úradného postupu, vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi nimi.

a) K nedodržaniu zákonnej 15-dňovej lehoty navrhovateľ uviedol, že prax ukázala, že zákonná lehota na vydanie poverenia je prekážkou preto, aby súdy mohli objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok. V zmysle rozsudku Súdneho dvora EÚ Asturcom C-40/08, sa nevylučuje posúdenie zmluvnej podmienky aj v exekučnom konaní. Unáhlené konanie zo strany súdov by mohlo viesť k veľkému počtu nezákonných exekúcií a zbytočnému vzniku trov exekučného konania. Poukázal v tom smere práve na znenie ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 01. 06. 2011, podľa ktorého táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a ustanovenie § 41 ods. 2 písm. d), ktorý výslovne odkazuje na výnimku v prípadoch vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských súdov, ktoré znenie je účinné od 01. 06. 2011 novelou zák. č. 102/2011 Z. z. Jednalo sa len o explicitnejšie ujasnenie lítery zákona, keď takto sa správne aplikovalo citované ustanovenie aj na rozhodcovské rozsudky aj pred 01. 06. 2011. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu SR (I.ÚS 16/02).

Pokiaľ došlo ku zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po 15-dňovej lehote, jedná sa o rozhodnutie, voči ktorému je prípustné odvolanie, nie o nesprávny úradný postup. Poukázal na rozsudok NS SR 4Cdo 24/2004. Uplatnenie si nároku z titulu nezákonného rozhodnutia podľa § 6 ods. 1 zákona 514/2003 Z. z. v danom prípade neprichádza do úvahy.

b) Pokiaľ sa navrhovateľ domáhal svojho nároku z dôvodu vykonania úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok, keď súd prekročil svoju rozhodovaciu právomoc u tejto súvislosti uviedol odporca, že v zmysle uznesenia Ústavného súdu SR z 03. 03. 2011 č. IV.ÚS 60/2011 a NS SR 3Cdo/2011, 3MCdo/11/2010, 5Cdo/291/2010, vnútroštátny súd má povinnosť ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky vydananej bez účasti spotrebiteľa a preskúmať rozhodcovské konanie na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy.

Odporca ďalej uviedol, že nemožno aplikovať 15-dňovú lehotu upravenú v ustanovení § 44 ods. 2 Exekučného poriadku na prípady, ak súd exekútora nepoverí a návrh na udelenie poverenia zamietne.

Vzniesol námietku premlčania nároku.

Vo vzťahu ku požadovanej materiálnej škode poprel tvrdenie navrhovateľa, že nie je možné vymôcť pohľadávky od dlžníkov a tiež, že rozhodnutie v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia spôsobuje nevykonalnosť pohľadávky. Navrhovateľ mal možnosť získať iný exekučný titul podaním návrhu na začatie konania, čo nevykonal a svojou nečinnosťou sám prispel k situácii, ktorú v žalobe namieta. Pokiaľ by aj pohľadávky boli nevykonalné, nepreukázal, že sú nevykonalné v dôsledku pochybenia okresného súdu. Kritériá pre výšku nemajetkovej ujmy sú uvedené v ustanovení § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. Navrhovateľ bližšie nekonkretizoval, akým spôsobom došlo konaním súdu ku zániku jeho podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov, ani ako táto situácia ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy. Pocity frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery možno vzťahovať len k fyzickým osobám, nie k právnickým osobám (viď rozhodnutie NS ČR 37Cdo/675/2011). Podľa tvrdenia odporcu navrhovateľ nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy, ani dôvod, pre ktorý by sa táto mala poskytnúť v peniazoch. Konania, u ktorých malo dôjsť ku nesprávnemu úradnému postupu, sa týkali výkonu rozhodnutia rozhodcovských rozhodnutí o nárokoch zo spotrebiteľských úverov. Európska komisia v liste adresovanom predstaviteľovi Slovenskej republiky pri Európskej únii poukázala na sťažnosti spotrebiteľov na praktiky navrhovateľa. V takom prípade aj súdna moc musí pozornejšie skúmať podania navrhovateľa, najmä v prípade návrhov na vykonanie exekúcie. Konanie navrhovateľa potom predstavuje konanie v rozpore s dobrými mravmi, keď aj v prípade porušenia práva navrhovateľa už samotné konštatovanie práv musí byť považované za dostačujúce. Z uvedených dôvodov žiadal návrh zamietnuť.

K tvrdenej existencii prieťahov v konaniach poukázal na ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 01. 01. 2013, keď pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti, právoplatného rozhodnutia v disciplinárnom konaní, v ktorom bolo rozhodnuté o tom, že sa sudca dopustil previnenia, ktoré má za následok prieťahy v konaní. Navrhovateľ nepreukázal, že by podal v predmetných exekučných konaniach sťažnosti alebo že by existovalo takéto právoplatné rozhodnutie v disciplinárnom konaní alebo rozhodnutie Ústavného súdu, ktoré by konštatovalo porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Z uvedených dôvodov mal odporca za to, že nebol preukázaný nesprávny úradný postup tvrdený navrhovateľom v návrhu.

Navrhovateľ sa na pojednávanie konané dňa 13. 11. 2013 nedostavil. Jeho právny zástupca prevzal predvolanie na pojednávanie dňa 23. 10. 2013. Dňa 12. 11. 2013 podal na tunajší súd e-mailom došlým o 14.13 h návrh na zrušenie nariadeného pojednávania a prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení jeho práva na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevylúčenia sudcu povereného prejednávaním vo veci. K žiadosti pripojil kópiu sťažnosti adresovanú Ústavnému súdu SR zo dňa 10. 01. 2013. Z tejto žiadosti nevyplývalo, či a ktorého dňa bola doručená Ústavnému súdu SR. Návrh na zrušenie nariadeného pojednávania bol odôvodnený prebiehajúcim konaním o tejto sťažnosti na Ústavnom súde SR.

Podľa obsahu súd potom posudzoval túto žiadosť na „zrušenie pojednávania“ ako návrh na odročenie pojednávania v zmysle § 119 OSP. V zmysle citovaného zákonného ustanovenia pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov, pričom účastník, ktorý navrhuje odročenie pojednávania, musí súdu oznámiť dôvod na odročenie bez zbytočného odkladu po tom, čo sa o ňom dozvedel.

Z pripojenej sťažnosti je zrejmé, že o dôvode na odročenie pojednávania mal navrhovateľ vedomosť už dňa 10. 01. 2013, pričom predvolanie na pojednávanie prevzal dňa 23. 10. 2013. Tvrdené konanie Ústavného súdu SR o jeho sťažnosti nepovažoval za dôvod pre odročenie pojednávania, keďže sa nejednalo ani o dôvod pre prerušenie konania v zmysle § 109 OSP. Súd potom nevyhovел žiadosti navrhovateľa na odročenie pojednávania a konal v jeho neprítomnosti v súlade s ustanovením § 101 ods. 2 OSP.

Predmetom sporu boli nároky navrhovateľa v zmysle zákona 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci účinného od 01. 07. 2004.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d) zodpovedá štát za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Odporca je orgánom konajúcim v mene štátu v zmysle § 4 citovaného zákona ods. 1 písm. a).

Podľa § 9 ods. 1 citovaného zákona, za nesprávny úradný postup sa považuje, okrem iného, porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote.

Podľa § 15 ods. 1 citovaného zákona, nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom.

V danom prípade odporca nenamietal, že takýto návrh na predbežné prerokovanie bol podaný navrhovateľom, pričom nedošlo k uspokojeniu nároku navrhovateľ v zmysle jeho návrhu. Namietal predčasnosť podaného návrhu na súd, keď tento návrh bol doručený súdu pred uplynutím 6-mesačnej lehoty v zmysle § 16 ods. 1 citovaného zákona.

Vzhľadom k tomu, že v čase rozhodovania súdu márne uplynula táto lehota, súd nepovažoval tento argument za dôvod pre zamietnutie návrhu pre predčasnosť.

Ďalej sa súd zaoberal vznesenou námietkou premlčania zo strany odporcu vo vzťahu k uplatneným nárokom.

Podľa § 19 ods. 1 citovaného zákona, právo na náhradu škody sa premlčí za 3 roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode.

V zmysle ods. 3 lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku, najdlhšie počas 6 mesiacov.

V danom prípade v exekučných konaniach tunajšieho súdu malo dôjsť ku nesprávnemu úradnému postupu spočívajúcemu kumulatívne:

1. Vo vydaní rozhodnutia o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej lehote.
2. Vo vydaní uznesenia, ktorým bolo odmietnuté vydať poverenie na vykonanie exekúcie, čím došlo k úradnému postupu bez splnenia zákonných podmienok.

1. Vo veci 9C/271/2012 sa jednalo o nárok vyplývajúci z postupu tunajšieho súdu v konaní 2Er/160/2011. Návrh na vydanie poverenia exekútora bol doručený tunajšiemu súdu dňa 28. 01. 2011. Súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia dňa 02. 02. 2011. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 01. 03. 2011.

2. Vo veci 9C/266/2012 sa jednalo o nárok vyplývajúci z postupu súdu v konaní 7Er/761/2010. Žiadosť o udelenie poverenia bola doručená 22. 12. 2010. Bola zamietnutá 29. 12. 2010. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 16. 02. 2011.

3. Vo veci 9C/269/2012 tunajšieho súdu - exekučné konanie 4Er/1777/2010. Návrh na vydanie poverenia doručený 13. 10. 2010. Zamietnutý 24. 02. 2011. Na základe odvolania krajský súd 25. 11. 2011 rozhodnutie zrušil a 27. 03. 2012 bolo vydané poverenie. 13. 06. 2013 bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú a zastavená. 17. 07. 2013 bolo dané odvolanie voči tomuto rozhodnutiu.

4. Vo veci 9C/267/2012 - exekučné konanie 4Er/1719/2010. Žiadosť o udelenie poverenia doručená 04. 10. 2010. Dňa 22. 10. 2010 bola zamietnutá. 16. 11. 2010 bolo dané odvolanie. 20. 01. 2011 bolo odvolanie vzaté späť a konanie zastavené.

5. Vo veci 9C/274/2012 - exekučné konanie 4Er/138/2011. Návrh na vydanie poverenia doručený 26. 01. 2011. Zamietnutý dňa 31. 01. 2011. Krajský súd rozhodnutie potvrdil.

6. Vo veci 9C/264/2012 - exekučné konanie 4Er/1778/2010. Žiadosť o udelenie poverenia doručená 13. 10. 2010. Dňa 09. 12. 2010 zamietnutá. Rozhodnutie právoplatné a exekučné konanie právoplatne zastavené.

7. Vo veci 9C/268/2012 - exekučné konanie 5Er/573/2010. Žiadosť o udelenie poverenia doručená 04. 10. 2010. Návrh zamietnutý 07. 10. 2010. Voči tomu bolo podané odvolanie oprávneného, ktoré bolo vzaté späť a odvolacie konanie bolo zastavené. Následne exekúcia právoplatne zastavená.

8. Vo veci 9C/278/2012 - exekučné konanie 5Er/34/2011. Návrh na udelenie poverenia doručený 20. 01. 2011. Zamietnutý 24. 01. 2011. Exekučné konanie následne právoplatne zastavené.

9. Vo veci 9C/237/2012 - exekučné konanie 1Er/1719/2010. Návrh na vydanie exekúcie doručený 04. 10. 2010. Zamietnutý 07. 10. 2010. Bolo podané odvolanie, ale vzaté späť.

10. Vo veci 9C/251/2012 - exekučné konanie 4Er/1859/2011. Návrh na udelenie poverenia doručený 19. 08. 2011. Zamietnutý 31. 08. 2011. Podané voči tomu odvolanie, dosiaľ o ňom nebolo rozhodnuté.

11. Vo veci 9C/262/2012 - exekučné konanie 6Er/204/2011. Návrh na vydanie poverenia doručený 31. 03. 2011. Zamietnutý 06. 04. 2011. Bolo dané voči tomu odvolanie.

12. Vo veci 9C/273/2012 - exekučné konanie 4Er/990/2011. Návrh na vydanie poverenia doručený 23. 05. 2011. Zamietnutý 01. 06. 2011. Voči zamietajúcemu rozhodnutiu bolo dané odvolanie.

13. Vo veci 9C/277/52012 - exekučné konanie 4Er/2269/2010. Návrh na vydanie poverenia doručený 22. 12. 2010. Dňa 23. 12. 2010 súd vyzval povinného na oznámenie, na aký účel bol poskytnutý úver. Tento zásielku neprevzal. Následne súd zisťoval jeho pobyt, ktorý sa nepodarilo zistiť. Dňa 14. 06. 2011 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenie. Voči tomuto rozhodnutiu bolo podané odvolanie. Súd následne zisťoval možnosť ustanovenia opatrovníka povinnému. Krajský súd uznesenie okresného súdu potvrdil.

Trojročná premlčacia lehota upravená v citovanom ustanovení § 19 ods. 1 zákona 514/2003 Z. z. vzhľadom k tvrdenému porušeniu povinnosti navrhovateľom v návrhu zo strany odporcu mohla začať plynúť najskôr, odkedy sa navrhovateľ dozvedel o rozhodnutí súdu, ktorým bol návrh na vydanie poverenia exekútorovi zamietnutý. Rozhodnutia v daných exekučných veciach boli vydané v období od 07. 10. 2010.

Návrh na náhradu škody bol doručený na tunajší súd dňa 27. 09. 2012, t. j. v rámci 3-ročnej lehoty. Námietačka premlčania zo strany odporcu nebola vznesená dôvodne.

Ďalej sa súd zaoberal dôvodnosťou uplatneného nároku na náhradu škody zo strany navrhovateľa.

Predpokladom úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom v zmysle špeciálnej právnej úpravy zákona 514/2003 Z. z. je preukázanie základných predpokladov vzniku zodpovednosti za vzniknutú škodu a to:

1. porušenie právnej povinnosti spočívajúce v nesprávnom úradnom postupe,
2. preukázanie vzniku škody,
3. preukázanie príčinnej súvislosti medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody.

V danom prípade nie je potrebné preukazovať zavinenie, keďže sa jedná o objektívnu zodpovednosť za škodu.

K prvému predpokladu vzniku zodpovednosti za vzniknutú škodu, t.j. k porušeniu povinnosti spočívajúcej v nesprávnom úradnom postupe, podľa tvrdenia navrhovateľa došlo z dvoch dôvodov:

1. nerozhodnutím o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v lehote 15 dní od doručenia takejto žiadosti a tým nedodržanie zákonnej lehoty uvedenej v ustanovení § 44 ods. 2 exekučného poriadku,
2. vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok vydaním uznesenia, ktorým bolo odmietnuté vydanie poverenia na vykonanie exekúcie s účinkami spočívajúcimi v zániku vykonania práva, ktorá činnosť by mu náležala len vtedy, ak by konal v pozícii meritórneho súdu odvodzujúceho svoju právomoc od ustanovenia § 40 a nasledujúcich zákona č. 244/2002 Z. z.

Ad 1/

Lehota 15 dní na vydanie poverenia uvedená v ust. § 44 ods. 2 EP je procesnou a zákonnou lehotou. Zámerom tejto lehoty bolo zefektívnenie exekučného konania a snaha dosiahnuť, aby poverenie na vykonanie exekúcie nebolo zdržiavané nečinnosťou exekučného súdu. Exekučný poriadok však neuvádza sankciu za jej prekročenie, a preto ju treba považovať za poriadkovú lehotu.

Pokiaľ navrhovateľ tvrdil, že exekučný súd porušil zákonnú lehotu na rozhodnutie o vydaní poverenia v citovanom zákonom ustanovení, toto tvrdenie nie je pravdivé u vecí pod bodom 1, 2, 4, 5, 7 až 12. Pokiaľ aj ku rozhodnutiu o návrhu na vydanie poverenia došlo vo veciach 3, 6 a 13 po tejto lehote, nejednalo sa o porušenie povinnosti rozhodnúť v zákonnej lehote a to z týchto dôvodov:

Vo všetkých predmetných exekučných konaniach došlo ku zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. 05. 2010 ukladalo súdu, ak nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, vydať v lehote 15 dní od doručenia žiadosti rozhodnutie, ktorým poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Až v treťom odstavci citovaného ustanovenia je upravený postup súdu v prípade, ak žiadosť exekútora zamietla. Tento odstavec už neobsahuje žiadnu lehotu pre vydanie takéhoto rozhodnutia. Takto systematicky je zachované poradie a úprava aj v nasledujúcich novelizáciách. Z jazykového, gramatického ako aj systematického výkladu citovaného zákonného ustanovenia potom vyplýva, že pokiaľ v uvedených konaniach došlo ku

zamietnutiu žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia, neplatila pre takéto rozhodnutie súdu 15-dňová lehota uvedená v odstavci 2 citovaného zákonného ustanovenia. Nebol potom naplnený predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu na strane odporcu - tvrdený nesprávny úradný postup spočívajúci v nedodržaní tejto lehoty.

Ad 2/

Čo sa týka tvrdeného nesprávneho úradného postupu odmietnutím vydania poverenia na vykonanie exekúcie, nemohlo sa jednať o nesprávny úradný postup, ale len o nezákonné rozhodnutie a to v zmysle ustanovenia § 6 ods. 4 zákona 514/2003 Z. z. Za nesprávny úradný postup nemožno považovať taký postup, ktorý našiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí. Nesprávnym úradným postupom nemôže byť samotný spôsob rozhodnutia, prípadne právne posúdenie veci (porovnaj rozhodnutie NS SR 4Cdo/24/04).

Navrhovateľ však netvrdil, že by vydanie rozhodnutia o odmietnutí vydania poverenia pre exekútora na vykonanie exekúcie malo byť nezákonným rozhodnutím. Podľa názoru súdu takéto rozhodnutie, ktorým bolo odmietnuté vydať poverenie na vykonanie exekúcie exekútorovi, nebolo ani nesprávnym úradným postupom v zmysle § 9 ods. 1 ani sa nejednalo o nezákonné rozhodnutie, ktorým by orgán verejnej moci prekročil svoju právomoc v zmysle § 6 ods. 4 zákona 514/2003 Z. z. a to z týchto dôvodov:

Dôvodom pre odmietnutie vydania poverenia vo všetkých exekučných veciach, ktoré súviseli s predmetom tohto sporu, bola nezákonnosť exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku z dôvodu neprijateľnej rozhodcovskej doložky vyplývajúcej zo spotrebiteľského právneho vzťahu. Skúmaním rozhodcovskej doložky súdy v exekučnom konaní nepreskúmavali vecnú správnosť rozhodcovského rozsudku, ale len realizovali svoje oprávnenie vyplývajúce zo zákona a to z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, t. j. oprávnenie posúdiť, či tento exekučný titul nie je v rozpore so zákonom. Porovnaj rozhodnutie NS SR 1Cdo/144/2012, rozhodnutie KS v Banskej Bystrici 5CoE/47/13, v ktorom je citovaný nález Ústavného súdu SR č. II.ÚS 545/2010 z 10. 12. 2010, tiež rozhodnutie NS ČR 23Cdo/1201/2009, ako aj rozhodnutie NS SR 5Cdo/212/2012 z 27. 02. 2013. Vo všetkých týchto rozhodnutiach je uvedené, že exekučný súd je oprávnený a povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu a to v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a nielen s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, pričom tak môže urobiť na návrh účastníka konania ako aj bez návrhu (§ 58 ods. 1 Exekučného poriadku). Je v kompetencii exekučného súdu skúmať tak formálnu ako aj materiálnu vykonateľnosť exekučného titulu.

Z uvedených dôvodov mal súd za to, že navrhovateľ nepreukázal existenciu nesprávneho úradného postupu na strane odporcu ako základnej podmienky vzniku zodpovednosti odporcu za škodu v zmysle zákona 514/2003 Z. z.

Čo sa týka tvrdenej majetkovej škody predstavujúcej náhradu istiny s príslušenstvom, navrhovateľ nepreukázal jej vznik, t. j. z akého dôvodu sa nemôže domáhať plnenia od povinného na základe žaloby pred všeobecným súdom. Zastavením exekučného konania exekučný súd prelomil materiálnu právoplatnosť rozhodcovského rozsudku a zanikla zároveň prekážka rozsúdenej veci. Pre oprávneného zastavením exekučného konania podľa § 45 Zákona o rozhodcovskom konaní odpadá prekážka res iudicatae na uplatnenie práva na súde. Materiálna právoplatnosť rozhodnutia štátneho orgánu nie je bezvýnimčná a možno ju prelomiť v zákonom stanovených prípadoch. O takýto prípad ide aj v ustanovení § 45 Zákona o rozhodcovskom konaní, ktoré v odstavci 2 dáva nielen možnosť, ale ukladá povinnosť zastaviť exekúciu pre výkon rozhodcovského rozsudku, alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa ods. 1 písm. d) alebo c). Jedná sa teda o výslovnú vnútroštátnu právnu úpravu, ktorá nie je v rozpore s právom Európskej únie (porovnaj rozhodnutie KS Prešov 6CoE/69/2011).

K tvrdeniu navrhovateľa, že rozhodnutie súdu bolo následkom nesústredenej činnosti takej intenzity, ktorá mala za následok zmarenie nútenej vymožitelnosti majetkového práva žalobcu, súd k tomu poznamenáva, že v žiadnom z konaní exekučný súd nekonal v neprimerane dlhej dobe. Naopak k vydaniu rozhodnutia o žiadosti súdneho exekútora došlo v krátkej dobe, pričom následne došlo ku zastaveniu exekúcie Danú procesnú situáciu si zapríčinil samotný navrhovateľ, ktorý rozhodcovskú doložku sám sformuloval vo svojich zmluvných podmienkach spôsobom, ktorý spôsobil jej neprijateľnosť. Nebol daný nárok navrhovateľa ani na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Súd ešte poznamenáva, že aj keď odporca poukazoval na znenie ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. účinné od 01.01.2013 (že navrhovateľ mal preukázať podanie sťažnosti na prieťahy, resp. prešetrenie vybavenia sťažnosti, právoplatné rozhodnutie ESLP či Ústavného súdu SR), toto ustanovenie má hmotnoprávny charakter. Nemá však retroaktívne účinky, preto nemohlo byť aplikované na prejednávané prípady. Navrhovateľ podal návrh na predbežné prerokovanie nárokov na náhradu škody ešte v roku 2012, kedy sa takýto postup nevyžadoval.

Čo sa týka návrhu navrhovateľa na prerušenie konania, súd tento návrh navrhovateľa zamietol z dôvodu, že o námietke zaujatosti rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici tak, že konajúcu sudkyňu nevyúčtil z konania a rozhodovania vo veciach spojených v tomto konaní. Pokiaľ podal navrhovateľ sťažnosť na Ústavný súd SR voči tomuto rozhodnutiu Krajského súdu v Banskej Bystrici, táto skutočnosť nie je dôvodom, pre ktorý súd v zmysle § 109 ods. 1 OSP je povinný obligatórne prerušiť konanie. Súd môže prerušiť konanie z dôvodov uvedených v § 109 ods. 2 písm. c) OSP, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet. S poukazom na Nález Ústavného súdu SR I.ÚS/21/00 v súvislosti aj s rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní 16Co/198/2013-465, nie je dôvodom na prerušenie konania v zmysle § 109 ods. 2 písm. c) OSP tá skutočnosť, že prebieha konanie na Ústavnom súde SR o porušení základných práv postupom, ktorý sa týkal námietky zaujatosti sudcu, nakoľko meritórne rozhodnutie v konaní nebude závisieť od rozhodnutia Ústavného súdu SR. Prerušenie konanie v takom prípade sa mohlo kvalifikovať ako porušenie práva účastníka na konanie a rozhodnutie bez zbytočných prieťahov.

O trovách konania bolo rozhodnuté podľa ustanovenia § 142 ods.1 OSP. Úspešná žalovaná si uplatnila náhradu trov konania, ale trovy konania nevyčísliła. Zo spisu jej nevyplývajú žiadne trovy konania. Z týchto dôvodov súd rozhodol v zmysle § 151 ods. 2 OSP“.

Proti rozsudku odvolanie podal v celosti navrhovateľ odvolanie. Dôvody svojho odvolania označil písmenami a) až g), v ktorých bodoch buď citoval zákonné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, alebo uvádzal označenie paragrafu a paragrafové znenie zákona.

V ďalšom navrhovateľ tvrdil, že súd prejednal vec v jeho neprítomnosti napriek tomu, že on riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol, dôležité dôvody, predložil súdu listiny spájané s dôvodmi. Súdu oznámil, že trvá na osobnej účastní právneho zástupcu na pojednávaní. Nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých pri svojom rozhodnutí vychádzal a zachytil ich iba v odôvodnení svojho rozhodnutia. Tým, že súd konal bez nariadenia pojednávania porušil práva žalobcu na kontradiktórny proces.

Navrhovateľ zdôraznil, že na jeho strane došlo jednak k majetkovej škode, ale aj k nemajetkovej ujme. Súd však ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá mu vznikla z titulu udržania a správy informačného systému z titulu výdajov. Považuje v tejto časti rozhodnutie súdu za nepreskúmateľné. Na jeho strane došlo aj k nemajetkovej ujme, pretože súd zistil, že o návrhoch v exekučnom konaní nebolo rozhodnuté v zákone stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel súd žiadne udržateľné ospravedlnenie. Navrhovateľ považoval rozhodnutie súdu za vnútorne rozporné, pretože ten napriek tomu, že zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy. Rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe je v právnom štáte neudržateľné.

Navrhovateľ preto žiadal rozsudok okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v rozsahu určenom § 212 ods. 1 OSP bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP a rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1 OSP ako vo výroku vecne správny.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 219 ods. 2 OSP).

Odvolací súd považuje za nekonštruktívne opakovať správne závery okresného súdu, na ktoré bolo navyiac už v priebehu konania poukázané, nie len v rozhodnutí. Navrhovateľ však opätovne v odvolaní prednáša tvrdenia, ktoré prednášal už v priebehu konania a súd prvého stupňa sa s nimi vypořiadal. Uvádzal ich v podanom návrhu, uvádzal ich v odvolaniach voči vyrubeným poplatkom, uvádzal ich v návrhu na prerušenie konania, a sú nosnou časťou aj jeho odvolania vo veci samej. Ide najmä o

tvrdenie, že rozhodoval vylúčený súd resp. vylúčený sudca a že o týchto skutočnostiach dosiaľ nie je rozhodnutie. Z tvrdení navrhovateľa vyplýva záver, že skutočnosti o správnosti alebo nesprávnosti vylúčenia okresného súdu môže s konečnou platnosťou rozhodnúť iba Ústavný súd SR, ktorý sa má otázkou na základe jeho podnetu zaoberať.

Odvolačný súd upozorňuje na skutočnosti, ktoré vyučuje každá právnická fakulta. Odvolacie tvrdenia navrhovateľa však spochybňujú a ignorujú všetky pravidlá výstavby a aplikácie Občianskeho súdneho poriadku, ktorý upravuje postup súdu a pravidlá jeho postupu, za ktorých môže dôjsť k vydaniu rozhodnutia všeobecným súdom. Na tomto mieste odvolací súd poukazuje opätovne, že o tom či sudcovia sú vylúčení už bolo právoplatne rozhodnuté.

Ku konkrétnym výtkam navrhovateľa na porušenie procesného postupu pri vydaní rozsudku postačí poukázať. Výtka, že súd prejednal vec v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu napriek tomu, že žalobca riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, trval na osobnej účasti právneho zástupcu žalobcu, je založená na negovaní notoricky známych procesných postupov zakotvených v Občianskom súdnom poriadku. Navrhovateľ vlastne žiadal, aby odvolací súd v odôvodnení citoval a vyučoval ustanovenia OSP, v ktorých sa hovorí o odročení pojednávania, keď účastník o takéto odročenie požiada.

Podľa ust. § 101 ods. 2 OSP súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie a ani nepožiada z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takéhoto účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Tvrdenie žalobcu, že požiadal včas o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi nie je pravdivé. Neobstojí ani výtka navrhovateľa, že ak žalovaný nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu, mal v zmysle ust. § 114 ods. 3 OSP súd rozhodnúť o návrhu pre zmeškanie. Odvolací súd nevidí dôvod, pre ktorý by bolo potrebné vysvetľovať OSP v časti, kde je upravené rozhodovanie súdu pre zmeškanie.

Navrhovateľ tvrdí, že bolo porušené jeho právo na kontradiktórne konanie, pretože nemal možnosť nie len predložiť dôkazy nevyhnutné na podporu úspešnosti svojej žaloby, ale zároveň sa oboznámiť so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Ako už bolo uvedené, navrhovateľ sa však pojednávania na okresnom súde bez riadneho ospravedlnenia nezúčastnil. V prípade účasti na pojednávaní by sa so všetkými dôkazmi, ktoré boli zhrnuté v spise, a ktoré môže mať navrhovateľ na mysli, bol oboznámil a v prípade potreby by mu súd nepochybne poskytol lehotu, v ktorej by mal možnosť k týmto dôkazom sa vyjadriť.

Tvrdenia odvolateľa, že okresný súd nevysvetlil konkrétne „to či ono“, alebo to neuviedol, je veľmi účelové. Pri riadnom, korektnom a dôslednom oboznámení sa s rozsudkom okresného spisu je zrejmé, že všetky otázky namietané navrhovateľom v odvolaní boli už súdom prvého stupňa vysvetlené. Odvolací súd nepovažuje rozhodnutie súdu prvého stupňa za vnútorne rozporné. Tvrdená vnútorná rozpornosť rozhodnutia súdu prvého stupňa môže vychádzať iba z nepochopenia judikatúry Ústavného súdu SR, na ktorú sa okresný súd v rozhodnutí odvoláva a to konkrétne rozhodnutie Ústavného súdu SR č. I. ÚS 21/2000. Bližšie vysvetlenie sa nachádza v rozsudku súdu prvého stupňa.

Úspešný odporca si v odvolacom konaní trovy neuplatnil a o ich náhrade preto nebolo rozhodnuté.

O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.